

המרגיזות המדיניות באמלניטיקטימי

(מכתב מאמריקה)

אפשר אמנם, לפאר בכמה בדיחות את הכנסיה השלשים של ההסתדרות הציונית באמריקה. יתכן, שהכנסיה הזו אינה ראויה ליחס אחר, כדי לצאת ידי חובה אפשר היה להוסיף על הבדיחות האלה מעט נתיחות ואנחות. אולם הליצנות היא מלאכה יפה לכל אלה שהמרגיזות אשר באמלניטיקטימי אינה מונעת להם ולא כלום. לא כן הואים בא"י את מרובימטרתם הלא-טית והיודעים כי אי זו היא. לצערנו הרב, תלויה קצת יותר סרי באותה הציונות האמריקאית. אלה — אין הקוסיות שבכנסיה שבאמלניטיקטימי סבואה להם קורת-רוח יתירה והמרגיזות שבה נודמת להם ימים קשים.

נחשט איפוא ביסורינו אלה ואולי נרד לעומק הסבות שנרדו אהריהן את מצבי הענינים הקיים. אולי יבינו גם מנהיגי-הציונות האמריקאית — גם חברי ההנהלה הנוכחית וגם חברי-האופוזיציה — כי בעצם ידם נכראה כל המרגיזות הן. ואולי — הרי הנולל מרם נפתם עלינו, אי קיימת ועומדת לעד והתי-נועה הציונית היא ותחיה — אולי נשכיל שלא לחזור לעתיד לבוא על טעויות גסות כאלה.

קשה, קשה לאין ערוך, להבליש את המוסנסים העיקריים של הכנסיה. דא עקא, שהנהלה והאופוזיציה כאחד לא הוציאו את כלי מלחמתם מכותיון אחד. שניהם — מאוייתם לא היו כרויים ושקופים לפניהם ומטרתם נסתרה מהם. שני מ — שאלותיהם המנוגדות והסותרות זו את זו התפתלו והסי-תכנו אשה בצורת. לא היתה קבוצה — מלבד ה"הרסה" — שפעשה יהיו חרורים רוח אחת ומאוחדת. כולם נסתחמו עם המשיכה המלולית של הכנסיה והשליכו את יהבם על

לכן הוא הולך לעתים קרובות שולל אחרי אנשים המוכבים אותו בערטה. מי שהתכוון מקרוב בדרכי-ההנהלה של ליפסקי יודע, שאפשר בנקל ליעשות עמוד-התוך בהנהלה זו. וער כסה שהאופוזיציה לא היתה אוכרת עצות ועלובה — לנבי אופוזיציות אחרות בכי נסים שניב — הרי לא יתכן לוטר, שהנהלה הזו היתה ראויה לאופוזיציה יותר נכבדה מן של זלדין-טולדברג.

אולם אין להעמיר את האופוזיציה על זלדין-טולדברג בלבד, שהרי האופוזיציה התכוננה הרשים מספר לקרב, היא רכשה לעצמה גפשות הרבה. מה היו סימטאותיה? היתכן שהסתפקה ימים רבים רק בדרישה להוציא איש זה או אחר מתוך ההנהלה? יש אגם, שהוצאת-איש מתוך ההנהלה מירושא ביטול-שיטה והשקפת-עולם. מה היתה איפוא השקפת העולם האחרת אשר האופוזיציה דגלה בה? מה היו השיטות והדעות? וכאן נעוצה עצם המרגיזות-המדיניות. האופוזיציה, שהיתה מורכבת מאלמנטים שונים המנחים זה את זה, העמיסה על עצמה את הנטל הכבד של אנשים, שהעמידו את עצמם במצבים מנוחכים ככואם להגן על השקפות עולםי שעבר עליהן כלה, וכל החדש שבהן עשו להטיל ארם בעצם נשמתה של הציונות.

האופוזיציה היתה אנוסה לשאת על כתפיה המדוככות את השם המפורש: גיוסן. ידוע לכל, כי כל העובה, שהאופוזיציה הצביעה עליה, אגם בקורת, היתה לנו יותר מידו של גיוסן מאשר בעשיו של ליפסקי. את עצם החכמה להתפטר שביעות מספר סמוך לכנסיה — העריכו כיאות לה והיא גם האפילה על האכרך דורף-כבוד זה. המעמסה הזו הכבדה על האופוזיציה העלובה, המעמסה השטנה שהוטלה על כתפי האופוזיציה קרויה דריהאז. השם הזה היה לה למכשול, הרבה ציונים סוכנים ומוסנסים

לקבל את ביגריים בפנים מסכירות. רבים יקרמו את פניו בצהלה. והוא הדין לנבי סק, אולם מעט מעט יסירו פנים לברנריים ולסק גם יחד אם יבואו במרכבהו של דיר האו, והכיריה הזו נודמנה לאמלניטיקטימי. חוששני, כי כרוכם אין הציונים מבקשים את שיבתם של ברנריים ומק כשדריהאז כרוך בעקבותיהם, ואפילו סאנשי האופוזיציה לא ימכשו לכך, כי דריהאז ישב על רוכף המרכבה של החזורים בתשונה.

האופוזיציה נשאה על כתפיה אכרך דורף כבוד אחר — את ישראל טולדברג. הלה שמו לא נתפרסם עדיין, אולם הוא רצה להתחשב באופוזיציה בהיא הדיעה. דומה, שגם הבחור הזה תקפחו הבולטים לאחוז כרסן השלטון ולתפוס מקום בראש המסובים, ארם זה טרם קנה לעצמו את ההכמה לבור סנל-סחשבותיו את חבר סן התכן. הופעתו היתה אפוא מעונה רחמים, מעט אהרה נודע לס. א. ולדין, סראשי האופוזיציה, אולם אף הוא הכביר על חבריו כסאר, לו השכיל ולדין זה היה סבין, שכל המתחרט בפומבי על הטא שחטא אינו רשאי לעשות את החטא הזה קרדום נהפיל בו את סתנדריו. הרי קהל השוטעים רשאי לחשוב כלבנו: סילא, אם באת להאשים את יריבך על שנשלו לעצמם מסכורת של 150 דולאר לשבוע, אפשר שהללו אינם מרגישים בעונם ואינם סודים בו, אולם אתה הסתריע בפרהסיא על הקלקלה הזו — מה דאית ליטול משכורת שסנה בו? מה סלא, שדבריו נתקלו בקיר אטום ללא הר.

העובדא, כי דוקא עיב הקינרס, בשעת מצוקה כזו לציונות, מצאה הגדולה שב-פלנות הציוניות לטפל בפעוטות כאלה — אף היא אינה סימן טוב לנו. עד כסה שהתכונו באמת לשניים בהנהלה הכספית ולא להפוש חטאים, הרי עשתה הועדה הפיננסית את מלאכתה בתבונה והנהלה

ענתה, בעל כרחא אמן, הועדה הזו רחמה עי הצעותיה את הרויח הכספי הרשמי של ההנהלה והכריחה את כל הכנסיה להטוח בקירת חיפה כלפי ההנהלה. אופוזיציה נבונה היתה מסתפקת בכך והיתה מניחה את הדגש החזק בנקודה העוקרית — בהרכב ההנהלה החדשה, ואילו רוכזה באמת תשומת לבה של הועדה כשאלה זו, היתה בוראי משינה תוצאות מסשיות.

האופוזיציה טענה, כי תחת יריה נמצאת אגרת של השופט ברנריים. על הכתוב באותה האגרת ידעו רק המקורבים, אולם האופוזיציה נדאשיה' ראו להכריז, כי ברנריים מוכן וסומן להקדיש את עתותיו לתנעה, אם כל ההנהלה הנוכחית תורה מעל כנה ובמקיסה תבוא הנהלה אחרת, שתורכב לפי רצונו, במקרה זה — אמרו הכרודים — יבוא יוליאן סק לכהן פאר כנשיא אות הכבוד, רוברט סולר יתמנה נשיא זרבי ויוו יעמוד הכן לקראתו של ברנריים. מבלי להכנס לבירור פרינציפיוני ומבלי לעסוד על עצם הסכנה הצפונה בדיוקטטורה מסין זה — צריך לאודות, כי הנתרמכות האישיה הזאת היא יותר מוצלחת מאשר זו שלפני הכנסיה ולאחריה.

אם ההברזה הזו לא היתה כרויה סן הלב ואם ראשים הנקובים בשמותם היו באמת סוכנים להצטרף לעזרת ההנהלה החדשה — היתה לאל ידה של האופוזיציה לצאת מכנסיה זו בנצחון מוחלם. אילו השכילה לכלכל את דבריה בתבונה ובסשקל, אם הנהלה כזו היתה משפיעה רוב טובת לציוניות — וזו ענין בפני עצמו, אולם לרנל הסתירות הפנימיות ואכרן העצת החסיצה האופוזיציה את השעה הכשרה ויצאה וידיה על ראשה.

הסתירות הפנימיות — כיצד? האופוזיציה מתפרקת לשלשה ראשים, ראשונה באים ספירי-ברנריים, שגם הם אינם

טעור אחר, סיסטתם העיקרית: משקיות ונהילת-עסקים מסחרית בא"י, הרויח המפורסם של דירלימה מלפני הועדה הלונדונית שימש להם קו ומשקולת. בני-ברנריים שקדו על חוברת סחכיסת-פתי זו, הם אמרו לפתור בהשכעת-קוסם כזו את כל השאלות הכא-בות: האשבר בא"י, שאלות הפועלים, סכך-היחסים המרגינים, הפוליטיקה הכספית — הכל, סכל, סכל, כקיצור: הפוך ביה והפוך ביה דכולא ביה.

סילא הרבר, כי כמולה ברובה זו נאחזו גם ספירי הסוכנות הסורחבת וגם סתנדריה, שניהם כאחד מצאו כביות חדשה זו רמוס לעצמם ולתורתם. ברור, כי בקרי קציותה של האופוזיציה הזו הלחלה מלבד ההתנגדות לפוליטיקה האמריקאית גם ההתנגדות לפוליטיקה הויצסנית, ובחור לסוכנות, לא נאה ביותר שהסתנגדים האלה לא עמד רוחם להעלות כסה מלא את כונתם זו והסכירו בנטנום לשון, כי הסוכות היא עובדא שאין להרהר אחריה, אולם אל תשיחה ואל פליאה, לנבי אופוזיציה משונה כזו — אין לך דבר שאינו בגדר האפשרות, הורם השני דיתה — הרסה, היא היתה אמנם גדולה, במנין ומציניה במשטעת, אולם הכנתה הציונית מועטה, הסכורת שלה רכה בשנים, כהערכתה את עצמה היא סנדישה כל סאה ואהבתה את רסן-השלטון עזה כמות, משום כך הפכו לה שני יתרוך נותיה — רוב סנין ומשטעת — לרועץ, ולא נפריו אם נניר, כי הרסה נעשתה פרוכד ליטה חשובה בציונות האמריקאית.

האינטרסן החשוב, שמשלחות ה"הרסה" החרות ומבליטות אותו בזירות הציוניות, נקרא — פשוטו כמשמעו — פרסטיזיה. הרסה זו אין דרכה להעטיק בשאלות-הציונות, כשישיתיה האי-נוניות-מעשיות היא עולה על ההסתדרות הציונית כמעט ככל עיר אמריקאית נעשית עבודה הרוצה וסתי

סרת לטיבת 'הרסה' בעוד ששניפי ההסת' הציונית אינם ניצנים לפעולות אלא לעתים סוּסנות. הרסה' הולכת ומתרחבת ועלה בנידולה המהיר על ההסת' הציונית, ומחיות תפקירי 'הרסה' טוגרים ומסויסוכ, אין הכרתה הציונית הפנימית סתפתחת בר ככר עם התרחבותה הארגונית, וככל אשר תגדל 'הרסה', נן יכבד עולה על ההסת' הציונית וכן תצטמצם הכרתו של הציוני הבינוני באמריקה, שלא בסהכון אניסים אנשי 'הרסה' הרודפים אחרי השלטון להלחם בכל דרישה ותביעה לציונות מכסיסאלית. המלהסה הזו התחילה כבר בוועידה זו וסופה לבוא.

הזרם השלישי באופוזיציה היה היסוכה של 'הרסה', זהו האלמנט הנושא את לבו למעין סהפכת החצר. הנידו סה שתגידו על קבוצת ניומן, וולדין, גולדברג — אחת תודו: ציונותם של אלה גדולה היא מזו של 'הרסה' ואנשי ברנדייס, ס'ר כמזם הוא כיצד נעשו כל המינים האלה להטיכה אחת, אפשר שהאמביציה העכירה אחרים סהם על דעתם והיו סבורים, כי בתרכובת משולשת כזו יוכלו להכות גם את ויצמן שוק על ירך. ואפשר שניוסן נטר כנפשו כי ראוי והגון הוא לרשת את מקום כבודו של ליסקי וויצמן כאחד!

אולם אלמנטיס שונים כאלה בהתחברם יחד לא יכלו להתכון למטרה אחת, משום האי הצליחה ההנהלה להניס אחור את האוסר זיציה, אעפ'י שסספר צירי האופוזיציה עלה על צירי ההנהלה, האופוזיציה נתפוררה לא בתוקף טענותיהם של סניגורי ההנהלה, כי אם דיקא סכולטוס הפרסטיזיה של ראשי-ה'הרסה', שאנשי ברנדייס לא הבינו להשר ביעה, אילו נודמנה סרת סולד ולא דריהאו כשליחו של ברנדייס בכנסיה זו — היינו ודאי זוכים לתוצאות אחרות, אם הציונים הנאמנים באמריקה יסתפקו עתה כנצחונם המקומע על האופוזיציה — צפויות להם

הפתעות רבות בכנסיות העתידות לבוא, לא לעולם תשתכש האופוזיציה בתכסיסים מוט' עים, ונהא זכורים, כי כל שלשת הורטים חיים וקייסים בתוך ההסת' הציונית ועוד ידם נטויה.

אילו היתה יד זו נטויה ליכרית רק אישים ידועים בהנהלת ההסת' הציונית — לא היה בזה כל אסון לתנועה, אלא, כידוע הטילה האופוזיציה על עצמה טעססת, רעיר-נות, אילו התכוונו כאסת לשיטת ססכון להכראת המשק ההתישכות והבנין — היינו שילחים להם את ברכתנו החסה, נסיונות רציניים כבחינה זו עתידים לנסול פריי הלולים, אם גם בהתנשטותם כרוכים התנג' שויות אינסרסים וניגודים מעמדיים, אולם ברור לדידן, כי סאחורי הסיססאות: משקיות, efficiency — ססתר החפץ הנעלם לקצץ את כנפי הציונות ולהנסיך את מעיפה הלאר-סי, התרכותי והחכרתו, 'הרסה' ע'פ אפיה, קבוצת ברנדייס לפי השקפותיה משכבר היטים תוקעים את מכינס בלב הציונית.

ישנם ציונים רציניים החוששים, סן תבוא הסוכנות לקבוע את נפש הציונות, אלא אין החשש הזה סינע בעדם לעלות למרכבתם של אלה האוסרים לעשות כזאת להסתדרות הצינות, נפלאים דרכי הפוליטיקה! האופוזיציה היתה נתונה בצבת האלמנטים האישיים והרעיוניים האלה, קצתם ששים ושסחים על שהצליחו לזעזע בטקצת את המצפון הציוני, אין הם רוצים להודות, כי כעצם ידם עכרו את לבותיהם וסוחותיהם של 700 הצירים, הטילו כהם טרה וארס, אם האופוזיציה תרצה להתנצל, תודה כנלוי על האסת: היא לא ראתה את הנולד ולא ירעה אנה תפליג באניתה האופוזיציונא' לית הזו, אילו ידעה את הרבר מראש לא היתה אולי מעויה לשלוח את ידה במשחק המסוכן הזה.

(סיף יכוא)

ב. צוקרמן

הטרניקומידיה באמלנטיקסיטי

(אף)

והנהלה—האם ידעה בוועידה זו את אשר לפניו? הידעה את חפצה ושאלותיה? אם תאמר, כי הפסקת-הישיבה באמצע הויכוחים ושיור. התקוה בעצם הפולמוס, שיר שלא בא אלא להכריח את המתנגדים לקום בפני אחד מחברי-ההנהלה, אף-ההתייחסות בסכתבי ויצמן, שפרוים, נרבורג, ורוולסקי — אם כל אלה קרויים בהירות-הבונה וידעתה מראש, אפשר לומר, כי כונה כזו נלנצה לפני ההנהלה. אולם, אם בהיות-הבונה וידעתה מראש פירושה קו ציוני עקבי, הברה כרויה לחובת-השעה—אם כן הדברי, הרי חסרה בהירות זו להנהלה ולאופוזיציה גם יחד.

הופעתה היחידה של ההנהלה, שהיה בה קורטוב של תכנית ושיטה — היה נאום הפתיחה של ליפסקי. סלכד הנאום הזה לא השמיעה ההנהלה כל הבה בסוף שלשת ימי הועידה, היא נתחללה והניחה לוועידה לשוט על גלי-הפולמוס ללא סמרה וללא תכנית. רק בישיבה האחרונה ניסו להחיות את מהלך-הענינים, אולם הנסיון נעשה כשפלות-יור וכרישול, עד שכל אנית הועידה חושבת להשבר.

עם סוב-הועידה היה מי שאמר

להעביר במטמוניות החלטה על הפסקת-העליה לא"י, על נטילת-הזכות מאת הקונגרים לקבוע תקציבים, על הפסקת-העבודה ההת-ישובית, על שנוי-הרכב של ההנהלה הציונית, על כישול-ערכן והשמעתן של הספר-לנות המיוחדות, על תמיכה בהכרות-דיק"ט טטורה קלריקאלית בעבודה האיזית, סלחמה בעמדות הפועלים בא"י, ביטול הקבוצה ועוד. וזוהי כאלה, לאחר שהכנסיה עסקה שלשה ימים תמימים בהתרת שתי השאלות הנכב-כרות: אם אב, נולד-ברג יכנס להנהלה או לאו, ואם מקבלים-שכורת רשאים להבחר להנהלה — אחרי הוכוח הכוער הזה צוו על הכנסיה בשעה האחרונה לבלוע את כל התורה החרשה היו בנשיסה אחזו.

והכנסיה הזאת, בנת שלשים לכותי של החסי הציונית באמריקה עמלה ימים על לילות למצוח בשניה החזקותי את שני האגוזים הקלים האלה ושעתה לא הספיקה לשאר-הענינים, אשרי האיש אשר הטרני-קומדיה הזו סכרחת את רעתו!

בענין אחד היתה כל הכנסיה—זלכד אילו, ויצאיר-פני—מאוחרת אחדות מופלאה: בזתנגרותה לירכי צכור הפועלים בא"י, היו אמנם דרנותי החל כיתודי כמוריסון,

שספעתת בו שנאה נכוסה לצבור-הפועלים ושהתחצף להתרים נגד שמריה לזין על שדיבר טובות על הפועלים, וכלה באלה הטעמרים פנים של דורשי שלום הזועלים וטובתם והמצטערים כלבם שסנהיני-הפועלים קטני-אמנה הם ומעכבים בעד סלאכתם של הנאולים החדשים, אשר ישועת-ישראל בדתות היומה הפרטית בידיהם.

בימרי-הציונות התעטילתית היו ציונים רכים כאמריקה סתנים אהבים עם מאות הזועלים שבא"י, עוד קט ומרת סולד ורבים אחרים נפתה לבם ללכת אחרי האצואליוס, והלא רק לפני שנים מספר היו רכים מתהר-רים ומטיפרים ברחשי-ירידותם לפועל העברי, אולם האודיליה הזו עברה ללא-שוב, האיני-טרסום החיוניים מביאם לירי ניגודים הרח-קום סאר, מאדיליה, הליכראלים דגן היו סחבכים את חברינו הפועלים כל עוד האמינו, כי הפועלים ישאו בחובם לנצח-נצחים רחשי תורה לשיטיביהם, אולם כשהפועלים לא רצו להסתפק באמרי-שפר ודרשו מעשום — הלכה גם כל החכה הליבראלית לעולמה ואיננה, ואם הפועלים העיוו, למשל, לסרוד בכא-כח, הרסה בא"י — מה תעשה מרת סולד ולא תשכח את הליבראליוס הסד-נעוריה ולא תפתפה על צדינו ומשנאינו?

שאלת הפועלים הועמדה מחוץ לנדר של יוכוח, משנקבע מושבל ראשון, כי הפוע-

לים חייבים בכל הקלקלה שכא"י שוב אין צורך בראיות והוכחות, הועידה, התרוססה למדרגה בלתי מצויה בכטהונה באשמת הפועל העברי, ובכרי בא הח' דב הוז להסביר, כי הפועל העברי לא התנגד מעורו לזמה הפרטית, אם היא סרבה נכסים בא"י ומכירה בעקרון העבודה העכרית המאורגנת, הועידה — לרבות נשיאה ליפסקי — אטמה את אוניה משטוע לרברי הסברה ובאר, מה פלא, כי נכורו הועידה חששו, עם נעילתה, לססור את רשות הדבור לה' רוב שוב, אם איוה מוריסון העיו לנהוג סדה בלתי נאוסת בשמריהו לזין, כשבל הכנסיה נענית לחוצפת-זו בשתיקה גמורה?

האישיות הטראגית ביותר בכנסיה זו היה שמריהו לזין, את נאוםו הראשון — כג התחנן ממש לפני הועידה שלא תכרז על הפסקת הפעולה ושתתן דמי לאיבת-הפועלים — הוא השמיע מתוך הכרה, שאמילו ליפסקי יציע דברים העוסרים בניגוד להתראתו, ובהשמיעו את הנאום השני ירע בכורו, כי רוב הועידה וחלק חשוב של ההנהלה הח' רשה ירשנו את רוח הציונות לקרן זוית אפלה.

בכנסיה כזו אין תועלת בנאומים, ויצמן ככבורו וכעצמו צריך היה להורפן לכאן, אילו היה כאן, ויצמן, היתה הועידה מקבלת

הוראות ספורטות לקונגרס הבא, עתה תסע משלחת לכול ללא כל הוראה ויש לחשוש, כי ליפסקי ישמיע עליה פחות מאשר ראשו, הרסה' וחסדיו ברנדייס, אילו היה בזה ויצמן, היה נכוח השעתו הפוליטית משנה את פני הדברים כרצונו ואולי לא היינו מניעים לטרניקומדיה כזו.

קהלית ציוני, והחברת הערוכותי (Securities) המפורסמת תפסו מקום נכבד בוועידה, האופוזיציה אשרה לנעוץ כאן את צפרינה החדות, אולם ההנהלה קירסה את פני הרע ובאה להודות על פשעיה, ענין רב היה בנאום ההתנצלות של השופט רוזנבלט, ראשית כל התורה על דא ועל הא ואת רוב האחריות הפיל על ססן, שנתפס יותר מדי להשמעת הפועלים, ללמדנו, כי הפועלים הם הם השעור לעוואל גם לחטאות, קהלית-ציוני, שנית, בא הסניגור והקביל את מעשי קהלית ציוני למעשהו המפורסם של אוסישקין בקנית העסק, מיר קס אירד הצירים והערי, כי העטק נקנה לכל כנסת ישראל ובכספי קקיל ואילו, קהלית ציוני היא חברה פרטית, רוזנבלט התחכם וספר, כי ליגל פעולתה התכופה של קהלית ציוני ניצול מסרץ חיפה לעם ישראל, הוא לא ראה הוכח להידות, כי לאמתו של דבר מלאה בספעל זה, קהלית ציוני תפקיד ועום, כי השקעותיה במסרץ חיפה אינן

מגיעות כרי חלק פעום מנרעונותיה, מה אפוא ענין מסרץ חיפה אצל הערר-המשקיות כשאר עבודותיה של קהלית ציוני? ולמה תתפאר, קהלית ציוני, בנצות הדורות שננכרו סכספי-צפרים זרות? אולם, כאמור, אין לך דבר שלא יהיה בוועידה זו בנדר האפשרות, ובתכלית הכשרות, נאום הפתיחה של ליפסקי ראוי לתשומת לב מיוחדת, דבריו לא זכו אמנם להיות שבועים בנושפנקא של כל הועידה, אולם כל השאלות, שהנאום ננע בהן, תע-לינה כודאי על פרר יוסו של הקונגרס, לגבי הועידה היה הנאום הנאה הזה רק תוספת נוי חגיגית ואחד המומנטים המדוממים שבה.

הועידה באמלנטיקסיטי היתה עשויה כולה טלאי על גבי טלאי ולשוא תבקשו קודשני כיסוד-ההניון אשר יאגד את סיפור-המעשה, בשעת סערה היא היתה מנוחכת, וכשעת אכרן העצות היא היתה טראגית סאר, הסתכין הרציני בכה בסכתרים על אשר ההנשמה של פלא הפלאים והיפה שבחלומות אשר בדברי הימים — הופקדה בידים כאלה, מי יתן והכחות האלה יבינו לגודל תפקידם!

כ. צוקרמן
ניריווק